

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΑ' — ΑΡΙΘ. 541

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ ΤΗΣ ΚΥΝΘΙΑΣ. Μυθιστόρημα 'Ιουλίου Βέρν και 'Ανδρέου Λωρῆ. (Μετάφρ. Α. Π. Κουρτίδου.)

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ. Αἱ κυρίαι τοῦ Γολγοῦθᾶ. Μετάφρασις 'Ελίζης Σ. Σούτσου.

ΒΕΡΕΣΙΚΗ. Συρικκὸν ἱστορημα ὑπὸ 'Ιωάννου Φλάχ.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

ΟΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ ὡς γνῶρισμα τοῦ χαρακτῆρος.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΩΤΕΧΝΙΑ

'Ο διακεκριμένος ἀρχιτέκτων κ. Γουλ. Δαϊρφελδ ἀνεσκέυασε διὰ βραχέων ἐν τῇ *'Εφημερίδι* τὴν ἐν τοῖς *Καιροῖς* τοῦ Λονδίνου ἐξενεχθεῖσαν γνώμην ὅτι τὸ ἐν Τίρυνθι μέγαρον καὶ οἱ ἀνασκαφέντες τάφοι τῶν Μυκηναίων εἶναι κτίσματα κελτικὰ ἢ βυζαντιανὰ. Οἱ ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Σλείμαν καὶ τῷ ἐμῷ σχεδῷ, λέγει, ὡς οἱ τοῦ μεγάρου δηλωθέντες τοῖχοι εἰσὶν ἑλλῆς κατασκευῆς καὶ ὅλως ἐξ ἑλλῆς ὕλης ἢ οἱ τῆς ἐν Τίρυνθι βυζαντιανῆς ἐκκλησίας· καὶ δὴ ἀκριβῶς εἰσὶν ἐκτισμένοι ὡς οἱ ἄλλοι ἀρχαιοτάτοι ἐν Τρωάδι, ὡς οἱ ἐν Θήρᾳ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς σχολῆς ἀνευρεθέντες, ὡς οἱ ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ ἐν 'Ορχομενῷ θησαυροῦ, ὡς οἱ ὑπὸ τὸν ἀρχαῖον ναὸν ἐν 'Ελευσίνῃ καὶ ἐπὶ τέλους ὡς οἱ ἐσχάτως ἐν 'Ακροπόλει ἀνευρεθέντες. Πιστεύομεν δέ, προστίθισιν, ὅτι προκύπτει καταφανῶς ἐκ τούτων ὅτι καὶ οἱ ἐν Τίρυνθι κατὰ τοὺς αὐτοὺς ἐκτίσθησαν χρόνους.

— 'Επερωτήθησαν αἱ ἐν 'Ορχομενῷ ἀρχαιολογικαὶ ἐργασίαι τοῦ κ. Σλείμαν, αἱ γεγνησιν τῇ συνεργασίᾳ τοῦ κ. Δαϊρφελδ. Συνίστανται δ' αὗται εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἄλλοτε ἀνασκαφέντος θησαυροῦ τοῦ Μινύου καὶ εἰς τὴν ἀνίδρυσιν βάθρου τινὸς τριπλεύρου, ὅπερ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θησαυροῦ κείμενον εἶχεν ἐκτοπισθῆ κατὰ τὰς πρώτας ἀνασκαφάς, ἀπαρτήρητον μέγαν. Τὸ βάθρον ἐκείνῳ, φέρον ἄλλοτε τρία ἴσως ἀγάλματα, ἰδρῦθη ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις καὶ ἐσχετίζετο πιθανῶς πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου μνημονεύμενον μνημα τοῦ 'Ησιόδου.

— 'Εν 'Ακροπόλει εὐρέθη τὸ ἄνω μέρος τοῦ λιθίνου ἀπεικονισματος ἑοῦνου, οὐ πρὸ μνηνῶν εἶχεν εὐρέθη ὁ κορμός. Τὸ ὅλον ἀπεικονίζει ἐν φυσικῷ σχεδῷ μεγέθει νέαν γυναῖκα, περιέργως ἡμιεραιμένην καὶ ὁ μὲν ποδῆρες χιτῶν αὐτῆς καλύπτεται ὑπὸ τοῦ ἱματίου, μόνον παρὰ τὰ σφυρὰ ἐκφαίνοντες ἐν κυματοειδεῖσι πτυχῇ τὸ δ' ἐπ' αὐτοῦ ἱμάτιον, ἀπᾶς ἐφ' ἐκατέρου πλαγίου μέρους πτυσσόμενον παρίσταται ἐξέσαρκον καὶ μόλις διαφαίνει τὸν τοῦ κάτω σώματος καὶ τὸν σκελὸν σχηματισμὸν· κοσμεῖται ὅμως διὰ περιτέχνων ἑγερῶν ποικιλιμάτων, ζωηρότατα μάλιστα ἐπὶ τῆς κορυφῆς διατηρουμένων, καὶ εἶναι ἐξωσμένον διὰ πλαστικῶς δηλούμενης ζώνης, ἣς τὰ δύο ἄκρα κατέρχονται ἀνάγλυπτα πρόσθεν παραλλήλως καὶ καθέτως· φέρει δὲ τὸ ἱμάτιον καὶ ἀλλὰχοῦ κοσμήματα πράσινα καὶ ἐρυθρὰ, ἀστεροειδῆ καὶ ροδακοειδῆ. Περιέργον δ' ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ ἄνωθεν τῆς δσφύος ἐξωτερικὸν ἐπίβλημα, ὅπερ ἐξέσαρκον ὡσαύτως ὃν καλύπτει τὸν κορμὸν ἅμα καὶ τοὺς βραχίονας, ἀνευ ἄλλων πτυχῶν, πλὴν τῶν κατὰ τοὺς ἀγκῶνας. Ἡ μορφή τῆς θεᾶς εἶναι χαλρεσσα, μετ' ἡρεμωτέρου τοῦ συνήθους μειδιήματος. Ὑπὲρ τὸ μέτω-

πον ἔφερε στεφάνην, ἣς σφύζονται οἱ μετὰλλινοι ἥλοι. Ἡ κόμη ἐρυθρὰ κεχρωσμένη καταπίπτει ἔμπρσθεν μὲν εἰς τρεῖς ἐκατέρωθεν ἐπὶ τοῦ στήθους βοστρύχους, διαδομένη ταινία κατὰ τὸν αὐχένα. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἔχουσιν ἐρυθρὰν τὴν ἱρὴν, ἐρυθρὰ δὲ ἦσαν καὶ τὰ χεῖλη· καὶ περιδεραιοὶ δὲ ἔχνη διακρίνονται περὶ τὸν λαμὸν πράσινα καὶ ἐρυθρὰ. Ἡ δεξιὰ χεὶρ εἶναι κάτω τεταμένη καὶ τῷ μηρῷ προσπεφυκυῖα, ἐκράτει δέ τι, ὡς φαίνεται, πρόσθεμα ἴσως μετὰλλινον. Ἡ δὲ ἀριστερὰ πρόσω κεκαμμένη ἐκράτει ὡσαύτως τι, ὡς εἰκάζεται, ἀλλ' ἐλλείπει· ὁ ἐνθετος πῆχυσ μετὰ τῆς ἄκρας. Τὸ ὅλον σχεδὸν πλήρως συγκολληθὲν ἐστὶ ἐπὶ βάθρου ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς 'Ακροπόλεως μετὰ τῶν ἄλλων. Παραπλήσια ἀρχαῖα εἰδωλὰ εἰσὶ δύο γνωστά, τὸ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐν Σάμῳ εὐρέθεν καὶ τὸ ἐν Δήλῳ, ὅπερ νεωστὶ κομισθὲν εἶναι ἐκτεθειμένον ἐν τῷ ἐνταῦθα Κεντρικῷ μουσεῖῳ.

— 'Ο διευθυντῆς τοῦ ἐνταῦθα γερμανικοῦ 'Ινστιτούτου κ. U. Köhler ὑποδεικνύεται νὰ καταλάβῃ τὴν ἔδραν τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου, χηρεύουσαν ἀπὸ διετίας περίπου, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἱστοριογράφου Δρῦνδεν.

— Σχεδὸν ἐπερωτήθη ἐν Βερολίῳ τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Κύλλμαν καὶ Χάϋδεν κατασκευασθὲν πανόραμα τῆς Περγάμου, λίαν δὲ προσεχῶς ἔσται προσιδὸν εἰς τὸ κτεῖνον. 'Ο ἐπισκεπτόμενος αὐτὸ βλέπει πρῶτον ὡς εἶχε τὸ πάλαι τὸν μέγαν βοῶν τοῦ Διὸς, εἰς οὗ τὰ εἰρεῖα εὐρέθησαν ἐὰν εἰς Βερολίῳ κομισθεὶς θαυμασιὰ ἀνάγλυφα τῶν γιγαντομαχιῶν. Μετὰ τοῦτον ἐγείρεται μεγαλοπρεπὴς ὁ Δώριος ναὸς τοῦ Διὸς ἐν 'Ολυμπίᾳ, καὶ ἐκ τῆς θύρας τούτου φαίνεται λαμπροτάτη εἰκὼν τῆς παλαιᾶς Περγάμου, φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ ἀπλήτου φωτὸς τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου, ἔργον τῶν ζωγράφων Κόχ καὶ Κίψ.

— Πρὸς ὄρελος τοῦ Δευκοῦ Σταυροῦ καὶ ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων παρεστῆθη ἐν Βιέννῃ ἐν τῷ μεγάρῳ Σβάρτσεμπεργ ὑπὸ κυρίῳ καὶ κυριῶν τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας «ἡ δύσις τῶν θεῶν ἐν Βιέννῃ» αὐτοσχέδιος περὶ πόδα, ποιηθεῖσα ὑπὸ Ὑ. Χ. «καὶ πολλῶν ἄλλων.» Ἡ σκηνὴ ὑποβάθεται ἐν τῷ ἐκπεσόντι τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου 'Ολύμπου, ἐν ᾧ οἱ γηράσαντες θεοὶ διασχέπονται περὶ ἀνευρέσεω, τῆς ἀποδράσης τοῦ 'Ολύμπου 'Ηθης. Καὶ ἀνευρίσκουσι ταύτην μετὰ πολλὰς περιπετείας ἐν τινι βιενναίῳ καπηλείῳ, ἐν ᾧ ἦτο θεραπευτὴς, καὶ ἐπαναφέρουσιν εἰς 'Ολυμπον, ὅπου σὺν αὐτῇ ἐπ' ἀνέρχονται ἡ νεότης καὶ ἡ εὐθυμία.

— 'Εν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς *Γερμανικῆς ἐπιθεωρήσεως* (Deutsche Rundschau) ἐδημοσιεύθη λόγος περὶ τῆς βασιλείας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ῥηθεὶς ὑπὸ 'Ερνέστου Κουρτίου κατὰ τὰ γενέθλια τοῦ αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας. 'Ο συγγραφεὺς συνδέων κατὰ τρόπον παράδοτον τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν μετὰ τῆς συγχρόνου, ἐξετάζει τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θεσμοῦ τῆς βασιλείας ἐν τῷ ἀρχαίῳ κόσμῳ, τὴν ὑπαγορεύσαν τὴν σύστασιν αὐτῆς ἀνάγκην, καὶ συμπεραίνει ὅτι ἡ ἀνάγκη αὕτη ὑφίσταται καὶ νῦν, τῆς βασιλείας οὗσης τῆς κατ' ἐξοχὴν ἐκδηλώσεως τῆς ἡθικῆς εὐγενείας, ἥτις ἰδίᾳ διελλάμπει φαινοτάτῃ ἐν τῷ γένει τῶν Χρενόλλερν.

— Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ παρελθόντος μηνὸς συνήλθεν εἰς Δρέσδην ἡ ἐκτὴ σύνοδος τῶν Γερμανῶν γεωγράφων, εἰς ἣν παρευρέθησαν καὶ ἀντιπρόσωποι γεωγραφικῶν ἐταιριῶν διαφόρων πόλεων τῆς 'Ελβετίας, 'Ολλανδίας, Οὐγγαρίας, 'Ρωμανίας κλπ. Κατὰ τὴν σύνοδον ταύτην συνεζητήθησαν ποικίλα γεωγραφικὰ ζητήματα καὶ ἀνεγνώσθησαν γεωγραφικαὶ πραγματεῖαι, ὧν μάλιστα ἐνδιαφέροντα ἦν ἡ ἐκθεσις περὶ ἐξερωνήσεως τῆς κατὰ τὸν ἰσημερινὸν 'Αφρικῆς ὑπὸ Paul Reichard καὶ τοῦ ὑπολοχαγοῦ κ. Francois.

— Ἡ χήρα τοῦ ὀνομαστοῦ πανσλαβιστοῦ 'Ιβάν 'Αζακόφ διέκοψε τὴν ἐκδοσὴν τῆς ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς ἐκδομένης ἡμερηίδος *'Ρώσσοῦ*, τοῦ ὄργανου τῶν πανσλαβιστῶν. Ἀντὶ τούτου ἐκδίδεται ἀπὸ τινος ἐβδομαδιαίου πανσλαβιστικῶν περιοδικῶν *'Ρουσκόγιε Δέλο* (Τὸ *ῤωστικὸν ἔργον*) διευθυνόμενον ὑπὸ Σεργίε Σαραπῶβ, συνεργάτου τοῦ 'Αζακόφ.

— Ἡ ἡμερησία κυκλοφορία τῆς παρισινῆς ἐφημερίδος *Petit Journal* ἀνῆλθεν ἐπ' ἐσχάτων εἰς 886,000 φύλλων. Ἐὰ καθαρά κέρδη τῆς ἐφημερίδος ταύτης κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συνεποσθῆσαν εἰς 4,974,216 δρ.

— Αἱ παλαιότεραι ἀγγλοαμερικανικαὶ ἐταιρίαι τῶν ὑποβρυχίων τηλεγράφων, τῶν συνδεόντων τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Ἀμερικῆς, διὰ κοινῆς συμφωνίας ἠλάττωσαν τὸ τέλος τῆς διαβιβάσεως ἐκάστης λέξεως ἀπὸ ἐνὸς σιλλινίου καὶ 8 δηναρίων εἰς 6 δηνάρια μόνον (λ. 66)· τῶν δὲ πρὸς τὰς ἐφημερίδας πεμπομένων τηλεγραφημάτων ἠλάττωσαν κατὰ τὸ ἥμισυ τὰ τέλη, εἰς 3 δηνάρια κατὰ λέξιν. Διὰ τῆς ἐλαττώσεως ταύτης σκοποῦσι νὰ ἐξαναγκάσωσι νὰ συνεταίρισθῇ μετ' αὐτῶν τὸν διδοκίτην τοῦ *Κήρυκος* τῆς *Νέας Γόρξης*, ὅστις ἔχει ἴδιον ὑποβρύχιον καλωδίων.

— Ἡ Βελγικὴ ἀκαδημία τῆς ἱατρικῆς προσεκήρυξεν ἄγωνά οὗ τὸ χρηματικὸν γέρας εἶναι 8,000 δρ. διὰ τὴν μελέτην τῆς νόσου ἐπιληψίας. Ὅρισε δὲ καὶ γέρας πρόσθετον 25,000 δρ. ἀπονεμηθησόμενον εἰς τὸν συγγραφέα, ὅστις θὰ δυνήσῃ νὰ προαγάγῃ τὴν θεραπευτικὴν τῶν νόσων τῶν νευρικῶν κέντρων, καὶ ἰδίως τῆς ἐπιληψίας.

— Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ τῆς Γαλλικῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν οἱ κκ. Ἑρμαν Φὺλ καὶ Ε. Σαρκεν ἀνεκοίνωσαν τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν περὶ τῆς ἐντάσεως τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐν τῷ βάθει τῆς θαλάσσης. Κατὰ ταῦτα μέχρι βάθους 300 μέτρων ὑπάρχει φῶς ἱκανὸν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου· μέχρι 350 μέτρων ἐπὶ 8 ὥρας θερμότης ἡμέρας· εἰς βάθος δὲ 400 μέτρων φωτίζεται ἡ θάλασσα μόνον κατὰ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τὸ κατακρύφον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἑλληνικὴ μυθολογία μετ' ἐπιτομῆς μυθολογίας τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων ὑπὸ **Καρλόπου Π. Κολαΐσάκη**. Ἐν Ἀθήναις 1886. Εἰς 8ον μικρὸν σ. δ' 326. Δρ. 3.

Τὸ προκείμενον ἐγχειρίδιον τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας ὁ κ. Καλαϊσάκης ἐπετόνησεν ἐπὶ τῇ βάσει Γαλλικοῦ τοιοῦτου συγγραμματος, ὡς δηλοῖ ἐν τῷ προλόγῳ. Ἄλλ' ἡ ἐκλογή τοῦ συγγραμματος, ὅπερ μετέφρασεν, ἦτο ἀτυχεστάτη. Ἡ μυθολογία, ἣν ὁ κ. Καλαϊσάκης προσφέρει ὡς κείμενον διδασκαλίας εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν ἐλληνικῶν σχολείων, εἰς δὲ τὰς μικροτέρας τάξεις «καὶ ὡς ἀνάγνωσμα, ἔνθα ὁ μικρὸς μαθητὴς εὐρήσῃ σὺν τῷ τερπνῷ καὶ τῷ διδακτικῷ, ἡ μυθολογία αὕτη εἶναι ἔργον ἀμαθέστατον τινὸς Γάλλου, ἀγνωστὸς τὴν ἐλληνικὴν, ἴσως δὲ καὶ αὕτη τὴν ὑπαρξὴν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ λογογράφων, μετὰ καταπληκτικῆς δ' ἀκρισίας συννοηθεύσαντος ὅτι ἐν παλαιότεροις ἐγχειρίδιοις εὖρε σφαλερὸν ἢ ἀνόητον. Εἶναι ἀληθὲς τερατώδης ἡ ἐπικρατούσα ἐν τῇ μυθολογίᾳ ταύτῃ σύγχυσις. Θεότητες ἐλληνικαὶ διάφοροι συγχωνεύονται ἀλλήλαις, ἀκριφῶς Ῥωμαϊκαὶ θεότητες συγχέονται μετ' Ἑλληνικῶν ὅπως ἀσχετῶν αὐταῖς, περιγράφονται δ' εἰκόνας καὶ παραστάσεις Ἑλληνικῶν θεῶν παντελῶς ἄγνωστοι τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι, καὶ φέρονται ἐρμηνεῖαι μωρόταται τῶν μύθων, οὓς συνηθέσθαι ὑπολαμβάνει ὁ εὐσεβέστατος καθολικὸς συγγραφεὺς ὡς παραφθορὰς τῶν διηγήσεων τῆς Πυλαιᾶς Διαθήκης!

Πρὸς πίστосιν τούτων ἀρκοῦσι, νομίζομεν, ὀλίγα παραδείγματα, εἰλημμένα ἐκ τῶν πρώτων σελίδων τοῦ βιβλίου.

Ὁ Ζεὺς, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Βάκχος, ὁ Ἡρακλῆς κλπ. πιθωνὸς ἦσαν πρόσωπα ἱστορικά (σ. 1.) «Σχεδὸν ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς (!) φρονοῦσιν ὅτι ὁ Βάκχος εἶναι ὁ ἴδιος Νῶε (!)» «Ὁ μῦθος τῶν Γιγάντων ἀναρριχόμενων ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὑπενθυμίζει ἀναμνηστικῶς (!) τὸ ἱερὸν σὺλον σχέδιον ὅπερ ἐσχμάτισαν οἱ ἄνθρωποι ἀνεγείροντες τὸν Πύργον τῆς Βαβυλῶνος.» (σ. 2.) «Ἡ σελήνη συνεζεύχεται τὸν Αἰθέρα καὶ κατέστη ἡ μήτηρ τῆς Δρόσου.» (σ. 2.) «Ὁ μῦθος οὗτος εἶναι ἀποκύημα τῆς φαντασίας τοῦ νέου μυθογράφου. «Οἱ ἀστέρες, ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀποστελλόμενοι κατήρχοντο ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως μάλωσι τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων.» (σ. 3.) Ἄλλο τοῦτο πλάσμα τῆς φαντασίας τοῦ νέου μυθογράφου! «Τὰ πορτοκάλια ἐξεληφθῆσαν ὡς χρυσὰ μήλα.» (σ. 4.) Τὰ πορτοκάλια ἦσαν ἄγνωστα τοῖς Ἑλλήσι καθ' ὃν χρόνον ἐπλάσθη ὁ περὶ χρυσῶν μήλων μῦθος· ἀμφίβολον δ' ἂν τὰ ἀπὸ τῶν

χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου γνωστὰ γενόμενα Μηδικὰ μήλα ἦσαν πορτοκάλια, ἢ διάφορος τούτων καρπός.— «Κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην (!), ἡ εἰδωλοκρατεία καὶ ὁ μῦθος ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Ἀγυπτον καὶ τὴν Φοινίκην, ἐκείθεν μετέβησαν εἰς τὴν Δύσιν, ὅπου οἱ Ἑλλῆνες παρέλαβον αὐτὰ κλπ.» (σ. 5.) Οὕτω μετ' ἀπεριγράφτου ευκολίας λύνονται ἀκανθώδεστα ζητήματα, καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων ὀρθοκεία μεταβάλλεται ἀπὸ Ἀρίας εἰς Σημιτικὴν ἢ Χαμιτικὴν.— «Μεταξὺ τῶν θεῶν τούτων (τῶν τῆς πρώτης τάξεως) δώδεκα ἀπετέλουν τὸ οὐράνιον συμβούλιον (!)» (σ. 7.) Διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἐννοεῖ τοὺς δώδεκα Ὀλυμπίους θεούς, ἐν οἷς ἐβδόμην καταλέγει καὶ τὴν παρίστανον εἰς Ἑλλάδα Φρυγικὴν θεὸν Κυβέλην.— «Ἡ Εἰμαρμένη θεότης τυφλή, ἐγεννήθη κατὰ τὸν Ἡσίοδον (!), ἐκ τοῦ Χάους καὶ τῆς Νυκτός.» (σ. 7.) Ὁ Ἡσίοδος ἀγνοεῖ τὴν Εἰμαρμένην, μνημονεύον μόνον τῶν Μοιρῶν, ὡς τέκνων τῆς Νυκτός (Θεογ. 217.) Ἡ προσωποποιία τῆς Εἰμαρμένης εἶναι μεταγενεστέρα, ἀναφερομένη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου, τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ Φίλωνος· ἄγνωστον ὅμως τίς ἐτύφλωσεν αὐτήν, ὁ Γάλλος συγγραφεὺς ἡ δ' Ἑλλην μεταφραστὴς, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἀφῆκαν ἀβλαβεῖς τοὺς ὀρθολογούς της ἴσως ὁ Ἑλλην μετέφρασεν Εἰμαρμένην τὸ γαλλικὸν *Destin*.— Κομικώτατον εἶναι τὸ περὶ Κυβέλης κεφάλαιον. Ταύτην συγχέει ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν Γῆν, μετὰ τὴν Ῥέαν, μετὰ τὴν Ἑστίαν καὶ μετὰ τὴν *Vesta* τῶν Ῥωμαίων· ὁ δ' ἐκ τῆς συγχύσεως ταύτης ἀποτελεσθεὶς κυκεὼν τοσοῦτον ἐξάλισεν αὐτόν, ὥστε κατήντησε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς ἀρχαίους τὴν θεωρίαν περὶ κινήσεως τῆς γῆς. «Τὸ φέρων τὴν Κυβέλην ἄρμα, λέγει, ὑπὸ λεόντων σπυρόμενον, εἶναι τὸ ἐμβλημα τῆς γῆς κινουμένης (!) διὰ τῆς ἰδίας βαρύτητος εἰς τοὺς αἰθέρας.»

Τὰς ἀσχημίας τοῦ βιβλίου ἀντὶ νὰ διορθώσῃ κατὰ τὰ ἐνόντα κατώρθωσε νὰ ἐπαυξήσῃ ὁ μεταφραστὴς ὅποια τις ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως φαίνεται· σαφῶς ἐκ τῶν παρτεθειμένων περικοπῶν. Παμπληθεῖς δὲ εἶναι οἱ ἐσφαλμένοι τύποι καὶ αἱ πλημμελεῖς γραφαὶ τῶν κυρίων ὀνομάτων. Ἄτινα ἐκ τῆς γαλλικῆς εἰς τὴν ἐλληνικὴν μεταγράφων δὲν ἐφρόντισε πρότερον νὰ μάθῃ ὅποια ἡ ἐλληνικὴ αὐτῶν γραφή. Οὕτω γράφει Ἑριννύς, ἀντὶ Ἑρινύς, Δάσιον (!) ἀντὶ Δάτιον, Βερυκενθία ἀντὶ Βερυκυντία, Ἄτρυς ἀντὶ Ἄττις, «τῆς νύμφης Κυανῶς (!)» ἀντὶ Κυάνης ἢ Κυανῆς, Ἑρεσίχθων ἀντὶ Ἑρυσίχθων κλπ. κλπ.

Π.

Δημητρίου Α. Κορομηλά ἡ **Κυρία Βεράντη**, μίμος. Ἐν Ἀθήναις, Καταστήματα Ἀν. Κωνσταντινίδου. 1886. 16ον σ. 44 δρ. 1.

Γραμματικὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μάλιστα τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ ἀνωτέρων παρθεναγωγείων κατὰ τὴν συγκριτικὴν καὶ ἱστορικὴν μέθοδον ὑπὸ **Π. Γ. Πετρακίδου**. Ἐκδόσεις γ' μετὰ πλείστον βελτιώσεων. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1886. 8ον σ. 208. 1 δρ. 75.

Ἀριστείδου Οἰκονόμου Λόγοι ἐν τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἀπρίλιος 1886. 8ον σ. 22.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Παρασκευή, 9 Μαΐου.

Τῇ προχθὲς Τετάρτῃ ἐκνήρυχθη ἡ ἐναρκὶς τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς, τὸν προέδρου τῆς κυβερνήσεως κ. Βάλθη ἀναγνόντος τὸ περὶ ταύτης Βασιλικὸν διάταγμα. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ συνέλθωσιν οἱ Βουλευταὶ τῇ ἐπαύριον πρὸς ἐκλογὴν τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς.

— Τῇ ἐπιούρῃ Πέμπτῃ τὴν 10 ὥραν π. μ. ἡ Βουλὴ συνήλθεν εἰς συνεδρίαν. Γενόμενης δὲ ψηφοφορίας, ἐξελέχθη προεδρος αὐτῆς ὁ κ. Σ. Στεφανόπουλος, βουλευτὴς Ἡλείας, ὑποψήφιός τῆς ὑπὸ τὸν κ. Χ. Τρικούνην πολιτικῆς μερίδος διὰ ψήφων 139, τοῦ κ. Θ. Δηλιγιάννη λαθόντος ψήφους 78, δοθεισῶν δ' εἶ 3 ψήφων τῷ κ. Οἰκονόμῳ καὶ 8 λευκῶν. Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ψηφοφορίας τὸ πρὸ τοῦ Βουλευτηρίου πλῆθος συνώδευσε τὸν κ. Τρικούνην ἐξελθόντα ἐπευφημοῦν μέχρι τῆς οἰκίας του, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς ὁποίας ὁ κ. Τρικούνης προσεφώνησε τοὺς πολίτας.

— Συνεπεία τῆς γενομένης ἐκλογῆς τοῦ προέδρου, ἥτις εἶχε τεθῇ ὡς ζήτημα κυβερνητικόν, ἡ κυβερνήσις τοῦ κ. Δ.